

„Доминго ни каза да мълчимъ, и тържествено нареди по тревата подаръцитѣ: солъ, хининъ, ножове и разни играчки. Съ ловкостъта на маймуна Доминго се качи на дървото, свали отъ шията си дългия рогъ и почна да тръби: туу, туу... Следъ това слѣзе и се изправи около подаръцитѣ. Тишина.

Изведнажъ се появиха лакондонитѣ. Тѣ израстнаха изъ пукнатинитѣ на земята, изъ храститѣ, изъ тревата, падаха отъ дърветата. Това сж слаби същества, съ дълги черни коси, съ голѣми глави, облѣчени въ ризи до колѣни. Всички сж въоръжени съ голѣми лжкове и всѣки мигъ сж готови да ни покриятъ съ облакъ отровни стрели.

Доминго ми дава знакъ, и азъ пристѣпямъ напредъ. Той ми посочва едно малко човѣче, което несъзнателно се отдръпва назадъ.

— Това е тѣхниятъ началникъ. Казва се Чанъ Тенъ.

Джуджето ме гледаше съ страненъ, бѣгашъ погледъ като отровенъ звѣръ, и изговори нѣколко гърлени думи. Доминго ги преведе съ смѣхъ.

— Чанъ-Тенъ пита, не сте ли дошли да имъ вземете женитѣ.

Чакъ следъ нѣколко дни експедицията разбра какъ значи тоя глупавъ въпросъ.

Следъ дълги преговори, джуджетата се съгласили да покажатъ на трима бѣли своето село. Страхували се да пуснатъ повече хора. Графъ Пророкъ и двама негови спътници седнали на салове и заплували по езероро. Тѣ съ голѣмо учудване видѣли по брѣга обработени царевични ниви. Ето и едно първобитно пристанище.

Где е селото? Никакво село се не вижда.